

Зміст

1. (Не) Початок	9
2. Уламки спогадів	22
3. Занурення	34
4. Привиди минулого	41
5. Місце загублених душ	51
6. Дільничний	62
7. Фатальна жінка	72
8. Клубешнік	83
9. Помилка	96
10. Сентиментальність	105
11. Випадковості не випадкові	110
12. Темна угода	118
13. Такі собі «мушкетери»	123
14. «Діло»	131
15. Швач	146
16. Завжди може бути гірше	160
17. Непрохані гості	169
18. Вівця, що заблукала	176
19. Між молотом і ковадлом	178
20. Прихисток	187
21. Скелети у шафах	190

22. Дежавю	196
23. Розбити стереотипи	201
24. Усе трохи складніше	205
25. Те, про що знають тільки двоє	208
26. За кожною дією... ..	210
27. ...ховається розплата	221
28. Хрест	234
29. Розставити крапки над «і»	238
30. Не шукайте смерті	245
31. Кінець?	246
<i>Післямова</i>	250

1 (Не) Початок

Вона красива. Тепла. Ніжна. Світла. Мабуть, тому її й звать Світлана. У річці людської багнюки, що простягається цими бетонними джунглями, немов кров венами, вона — моє рятівне коло.

А від чого рятуватись?

Від себе не втечеш.

Але можна сховатись (хоча б на деякий час) від люті та невігластва. Як равлик у хатку, що обмежив світ своєю безпечною бульбашкою.

Іноді мені здається, що я її не гідний. Але їй не варто знати, що коїться в моїй голові. Бо вона буде використовувати це проти мене. Так ранять спогади.

Саме про це я думаю, коли кінчиками пальців торкаюсь її щоки.

Вона усміхається.

Її очі заплющені. Я хочу поцілувати ці пересохлі губи, що вмить можуть потріскатись.

Світлана накриває мої пальці своєю долонею.

Я намагаюсь поцілувати її. Вона ховає обличчя. Отака весела гра — дратувати мене з приводу й без. Наче їй це подобається. «Я заводжусь, коли ти психуєш». Ця дівчина вміє стуляти мені рота.

Я ніжно проводжу великим пальцем по її пересохлих губах. Відчуваю неприємну шорсткість. Света наче розуміє мене...

Наче розуміла завжди...

Наче розумітиме вічно...

Нарешті дозволяє поцілувати себе. Ніжно, немов у нашому розпорядженні все життя. Але...

Я відчуваю металічний присмак у роті. Намагаюсь відсуну-
тись, щоб впевнитись, що ті блідо-рожеві губи таки потріскались.

Света хапає мене за потилицю п'ятірнею та починає палко
цілувати.

Але мене напружує те, що я відчуваю: на її язиці — кров. Ба-
гато крові.

Таки відштовхую.

У сірих очах розгубленість, мовляв, що не так?

Та знаєш, серденько, все не так.

Ми голі серед білої порожнечі. Зі Светиноного відкритого рота
водоспадом стікає кров — вона вже залила груди та наближа-
ється тягучою масою до живота.

А ще її шкіра починає сохнути та набувати синього кольору.
Наче гниє у мене на очах.

Від самої лиш думки про це мені стає зле та... шкода.

Я заплющую очі та ніздрями втягую повітря, якого у цьому
проклятому місці немає.

Як і мене.

І тим паче її.

Є тільки біла порожнеча, що пожирає мою душу та тримає
на межі життя завдяки гіркій настоянці зі спогадів.

Холодно. Наче до кісток промерз. От тобі й здоровий сон.

Света...

Кров...

Щось новеньке, треба буде їй розповісти. Хоча ні, не треба.
Вона й так усе знає. Навіть набагато більше за мене.

Усе, видихай. Є інші питання, над якими треба сушити
мозок.

Аж застогнав. Ця подорож — не те, чого люди прагнуть про-
тягом життя. Зазвичай ми намагаємось уникнути минулого,
а не зануритись у нього, як читач у книжку. До того ж, якщо
помилка було нароблено стільки, що розгрібати — вічності
не вистачить.

Тільки зараз помітив, що я сам у плацкарті. Дивно. Начебто
до повного сідав. Сто відсотків до повного: сморід від шкарпеток,

А якщо заплющити очі — мороз також дошкулятиме?

Сніг... Крига...

Та що ж це, бляха, таке?

Всесвіт (чи його рештки) підштовхують мене до медитації. Треба думати про щось хороше — одразу полегшає. Принаймні так має бути.

Пісок, пальми, океан. Або море. А чи є моря, біля берегів яких ростуть пальми?

Бляха, не працює — з таким контрастом температур кістки немов викручує. Ногам узагалі торба — задубіли. Подошва та шви цілі, наче все сухе. Педальки нові, було б прикро так швидко їх вбити. Продавець казав, що ці «фолени»* підійдуть під нашу зиму. Або набрехав, або цей потяг із кожним кілометром мчить усе глибше в мою душу. А там темно, бридко й незатишно...

Холодно...

Холодно...

Холодно...

Кров...

...гаряча, немов...

...гаряча...

— ... не спи!

— Кирило!..

— Світа...

— ...ять, не спи!

— Я кохала тебе. Я хочу до тебе.

— Чаю, кави?

Я розплющив очі. Провідник — молодий хлопчина, ще явно студент. Мабуть, саме такий на вигляд мій янгол-охоронець.

— З вами все гаразд?

— А, так, пробачте. Змерз, як паскуда. Чаю, — вичавив я усмішку. Та додав: — З лимоном!

От тепер на серці потеплішало. Мабуть, таки іноді безпечніше (тепліше?) не просто чекати, а чогось прагнути. Навіть якщо

* Кросівки відомого взуттєвого бренду «Fallen». Тут і далі прим. авт.

це банальна чашка чаю. У потязі, скоріш за все, буде не «чашка», а... О-о-о, як він швидко!

— Дякую, — я підсунув до себе склянку та почав гріти руки. Хлопець недвозначно стояв наді мною.

— Вибачте, — заліз я до кишені. — Скільки з мене?

— Дві гривні, — стандартна ціна. Це ж не кава, за яку можна здирати до чотирьох.

Задубілими пальцями я дістав гаманець, висмикнув купюру, на якій було зображено чи то вкрай втомленого, чи то пафосно серйозного Ярослава Мудрого.

— Дякую, — кивнув хлопець та зробив крок углиб вагона.

— А ви не знаєте, що то в Мудрого за капелюх?

— Перепрошую? — не зрозумів він.

Я відсърбнув чай — тепло піснею почало лунаати всередині.

— Купюра. Дві гривні. Там Мудрий у смішному капелюсі.

— А, — зсунув брови провідник. — Ні, не знаю.

— Шкода. А чому, до речі, я сам у вагоні?

— Усі вийшли, — знизав хлопець плечима.

— Дуже цікаво. Вперше з таким стикаюсь. Гадав, що всі додому їдуть. Вибачте, — усміхнувся я. — У вас, мабуть, є якісь справи, а я тут верзу бозна-що. Просто немає з ким поговорити.

— Ясно, — закивав провідник. Мабуть, не був би таким добрим, то пішов би, а так залишився і спитав: — Додому їдете?

— Так. Додому, — важко зітхнув, бо тепер для мене це стало синонімом до слів «проблеми» чи «срака». — Майже тринадцять років не був.

— Ого!

— Пролетіло, як десять хвилин.

— Ви навіть до батьків не їздили?

— Більше тобі скажу: я з ними майже не спілкувався. Тільки через молодшого брата.

— Я не уявляю, як це.

Я міг би розповісти тобі, як це насправді просто й зручно: не звітувати (не давати підґрунтя для материнських пліток) щовечора про свій стан та справи; не відкладати грошей (яких зазвичай немає) на свята та не ганьбитися через лицемірство